

26.26x33.83	2/2	עמוד 2	גלריה - הארץ	28/07/2013	38070218-9
להקת המחול בת שב - 16710					

המשך מעמוד 1

המושגים, והתלבושות הנהדרות. זה moment. וכל מה שיש שם מבחינה מוסיקלית זה צפוף של מוניטור אבל זה הכל ביחד.

"מוסיקה למחול היא מה שנקרא מוסיקה שימושית", ממשיכה פרי סטל. "היא לא חייבת להיות טובה באופן עצמאי. היא צריכה לעבוד עם הדבר. במה, תאורה, תנועה - המוסיקה צריכה להשתלב בתוך זה. ברור שלפעמים היא יכולה להיות טובה גם במנותק מהמחול. היו פעמים שישבתי עם כוריאוגרפית, השמעתי לה את המוסיקה שכתבתי ואמרתי לעצמי 'אם היא לא תאהב את זה, אני אקה את זה בשבילי'. למרות שאני חושדת שעשיתי את זה בעיקר כמנגנה פסיכולוגית. מה שבאמת חשבתי זה 'הלוואי שהיא תאהב את זה!'"

יעל פלכסר צילום: כריס נאש

דלל בתל אביב. פוסטל כתבה את המוסיקה למחול, וגם תנגן בצ'לו על הבמה. זאת הפעם הרביעית או החמישית, היא לא בטוחה, שהיא כותבת מוסיקה למחול של פלכסר. "תמיד אני שואלת אותה 'איך את לא משתעממת מצ'לו על הבמה', אומרת פוסטל, 'אבל היא אומרת שהיא לא משתעממת'." פוסטל ופלכסר נפגשו בלונה דון לפני 23 שנה. הן היו בנות פחות מ-20. פוסטל, שכבר הסייקה לגן בנעוריה בלהקת "די אקס אס", נסעה ללונדון לבריה. "הסיבה הרשמית לנסיעה היתה לימודי מוסיקה", אומרת פוסטל, "אבל האמת היא שזה היה בסך הכל תירוץ לעזוב הכל ולנסוע ללונדון. הייתי חייבת להבין מה קורה שם, ולא בשלט רחוק". בבניין שבו פוסטל התגוררה בלונדון חיה גם משפחתה של פלכסר, שאביה היה בשנת שבתון מהאוניברסיטה. שתי האמניות הציירות התיידדו, וכשפלכסר היתה צריכה להעלות עבודה שלה בבית הספר למחול שבו למדה, היא ביקרה שם מפוסטל להלחין מוסיקה ולנגן אותה. "זאת היתה התנסות חשובה בשבילי", נזכרת הצ'לנית.

לדת לאדמה

פוסטל חזרה לישראל בתחילת שנות ה-90, נהפכה לצ'לנית הבית של הרוק הישראלי הפורח וגם הקימה ביחד עם חיים לרוז את הצמד "ביקיני". פלכסר נשאר רה בלונדון, שבה היא חיה ופועלת כבר 23 שנה. "אני לא באמת יכולה לדבר בשם יעל, אבל אני חושבת ש'Weightless' מתעסקת בזה שאר בהתנתקות מהארץ, מהמשפחה. במצב הזה של תלישות מסוימת.

ברמה אחרת", היא מוסיפה, "הוטר המשקל קשור לעבודה שיעל יצרה את העבודה הזאת אחרי לידה". לפני הראיון פוסטל שלחה קטע אחד מתוך המוסיקה שכתבה למחול, והקטע הזה - על טהרת המוסיקה האלקטרונית - דווקא נשמע די מסיבי יותר Weightful - Weightless. "זה באמת קטע שהולך נגד המצב

מתוך Weightless. בלי מגבלה של זמן ותקשורתיות צילום: כריס נאש

ספק שזה השפיע עלי", היא אומרת ומוסיפה שהיא זוכרת את ההתרגשות שחשה כשנכחה במופעים שאביה ייבא לארץ. את זוכרת גם את המוסיקה שליוותה את היצירות האלה? "בטח. אני בטוחה שהיא עיצבה במידה מסוימת את הנטיות שלי כמוסיקאית".

מי היו האנשים שכתבו את הפסקולים האלה? "לא יכולה לענות על זה. אני לא בן אדם יסודי. אני לא מעמיקה. אני די שטחית אפילו", צוה חקת פוסטל. "בשנים האחרונות אני כבר יודעת את השמות, אבל בתקופה יותר מוקדמת לא ירדתי לרזולוציות כאלה".

סיבה נוספת שבגללה פוסטל נמשכת למחול היא המקום המשני שיש לטקסט באמנות הזאת. "אני פחות אוהבת להתעסק עם טקסט. הרבה פעמים אני כועסת על עצמי שאני אומרת את זה כי יש טקסטים מופלאים שאני מסתובבת אתם שנים, אבל אני גם מבינה את עצמי. הטקסט מגביל אותי כמוסיקאית".

אז זאת אחת הסיבות לכך שאת ממועטת מאוד לכתוב שירים ולפעול בשדה של המוסיקה הפופולרית בשנים האחרונות?

"זאת אחת הסיבות", אומרת פוסטל אבל מיד עוברת לדבר על סיבה אחרת: "צריך איזה דרייב כדי להיות בתוך המרוץ של הפופ, ורק בזמן האחרון אני מרשה לעצמי להגיד בקול רם שאולי אין לי את הדרייב הזה. כשמצליחים, הדרייב הזה נוצר יותר בקלות. אבל זה לא בהכרח קשור להצלחה. אני מכירה הרבה מוסיקאים שלא כל כך מצליחים אבל ממשיכים להתאבד על זה. אתה יודע שעוד שנה יהיה להם עוד תקליט. אני לא כזאת. קשה לי עם התהליך הזה. יש פרומו והפקה ויחסי ציבור ועטיפה כזאת וראיון לפה ולשם, ונוסעים לרדיו הדרום והצפון, ובסוף מישוהו אומר לי: 'היי, שמעתי אותך ברדיו קול רגע בראש פינה'. אני לא מזלזלת בראש פינאים, חס וחלילה, אבל לא בשביל זה עשיתי את זה. אם כבר אני מחליטה להוציא את הרברים שלי החוצה, והם לא מספיק תקשורתיים כדי שישמיעו אותם ברדיו כמו שצריך, אז אני אומרת: בוא ניקח את החוסר תקשורתי ונעשה עם זה משהו טוב. למשל במחול".

אני שואל שוב על הטקסט. התחלת לדבר על זה ועברת לדבר אחר. "לא קל לי לכתוב טקסטים, ואני לא יכולה להלחין שירי משוברים לעד, אף על פי שבפרויקטים מסוימים, כמו המופעים שבהם אני משתתפת במדיטק בחולון, אני מאוד אוהבת את זה. אבל בעצמי קשה לי לכתוב. אנשים אמרים שזאת עבודה וצריך להתייחס אליה כך. שמעתי את נתן נדן ואת ערן צור אומרים את זה. זאת עבודה, צריך לקום בבוקר ולא להתעצל. אז אני לא טובה בעבודה הזאת. אני טובה ברבים אחרים".

פוסטל: "אני פחות אוהבת להתעסק עם טקסט. אני כועסת על עצמי שאני אומרת את זה כי יש טקסטים מופלאים שאני מסתובבת את שנים, אבל אני גם חבילה את עצמי הטקסט מגביל אותי כמוסיקאית"

של חוסר משקל", אומרת פוסטל. "יש בו הרבה נפילות. הוא מאוד מקורקע לרצפה. הוא מדבר על מה שקורה כשאתה לא Weightless. כשאתה חייב להכות שורשים, להתחייב, להתחבר". לפי המוסיקה שלך, שיש בה ממד מאוד לא יציב, החיבור הזה די רעוע. "נכון. זאת היתה הכוונה. להיות Weightless זאת הרגשה טובה. לרחה, לעוף, לא להתחייב, להיות ארוך לעצמה, לא להיות תלוי ברבים כמו כסף. כשאתם שההוויה שלו היא Weightless נמצא כמצב שבו נכפה עליו לרדת לארמה, זאת יכיר לה להיות בעיה. לכן במוסיקה יש חוסר שקט וחוסר יציבות". כשפלכסר ביקשה מפוסטל לכתוב מוסיקה, היא כבר ידעה שהיצירה תיקרא Weightless. "אני אוהבת שיש שם כבר בהתחלה", אומרת פוסטל. "לא תמיד זה כך. לפעמים השם מגיע רק בסוף. בשבילי זה חשוב. זה נותן כיוון Weightless זה שם טוב בשביל משהו שצריך לשבת ולכתוב מוסיקה". פוסטל אוהבת לעבוד עם הנחיות מופשטות. זאת אחת הסיבות לכך שהיא אוהבת להלחין מוסיקה למחול. "במחול יש נושאים, יש אווירה, ולפעמים יש הנחיות ספציפיות כמו 'פה אני רוצה ביט, כאן אני רוצה ספירה'. אבל רוב הזמן ההנחיות מאוד כלליות, ואין מגבלה של זמן ותקשורתיות", היא אומרת. "אני אוהבת את זה. אני סטורטיות היא דבר נפלא בשבילי. הלוואי שהייתי יכולה לעבוד בצורה הזאת כל החיים". כתיבת מוסיקה למחול היא אחד התחומים העיקריים ביצירה של פוסטל, אם לא העיקרי. "כן, כתבתי הרבה יחסית למחול. או לא יחסית הרבה", היא אומרת. היא מזכירה את העבודה שלה על "וירוס" של להקת בת שבע בתחילת העשור

פוסטל גדלה בבית שהיה ספוג באהבת מחול. אמה שלה רקדה אצל מרתה גרהם ובבת שבע, ואביה ניהל את בת שבע וייבא לישראל מופעי מחול. "גדלתי בין רקדנים, ואין

פוסטל גדלה בבית שהיה ספוג באהבת מחול. אמה שלה רקדה אצל מרתה גרהם ובבת שבע, ואביה ניהל את בת שבע וייבא לישראל מופעי מחול. "גדלתי בין רקדנים, ואין